

ΑΝΑΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ ΣΕ ΑΡΧΑΙΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΑΔΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ: Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΚΑ ΕΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΤΗΣ ΠΡΟΣΘΗΚΗΣ

Δημήτριος Ζυγομαλάς

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η έννοια της ανακατασκευής βρίσκει ιδιαίζουσα εφαρμογή στα αρχαία μνημεία. Δεδομένου του βαθμού διατήρησης του αυθεντικού οικοδομικού υλικού και του συνεπαγόμενου άμεσου συσχετισμού των αξιών μορφής με τον ερειπιώδη χαρακτήρα των κατασκευών, οι προσθήκες νέου υλικού περιορίζονται στις ελάχιστες αναγκαίες, για στατικούς ή ερμηνευτικούς λόγους, συμπληρώσεις. Αναμφίβολα, όμως, οι ορατές συμπληρώσεις προκαλούν μια μεταβολή στη μορφή του μνημείου, η ηπιότητα της οποίας εξαρτάται από το βαθμό διαφύλαξης των ιστορικών και αισθητικών αξιών του. Ως δόκιμη υπόδειξη για τον ισόρροπο σεβασμό των παραπάνω έχει ευρέως αναγνωριστεί το δίπολο αρμονική ενσωμάτωση – διακρισιμότητα, που καταγράφεται στο δωδέκατο άρθρο του Χάρτη της Βενετίας. Η παρούσα εργασία επιχειρεί μια κριτική αποτίμηση της ελληνικής εμπειρίας αναφορικά με την εφαρμογή του παραπάνω δίπολου. Αρχής γενομένης από μια περιεκτική επεξήγηση των όρων του, επικεντρώνεται σε ένα αντιπροσωπευτικό σύνολο επεμβάσεων σε αρχαία μνημεία του ελλαδικού χώρου, μέσω του οποίου καταγράφεται και αξιολογείται η εξέλιξη προθέσεων και πρακτικών απέναντι στον σαφώς καθοριστικό για την ηπιότητα των ανακατασκευών συγκερασμό.

Εικ.: Κίονες του προνάου του Παρθενώνα, μετά τις επεμβάσεις του 2001 (ΔΖ)

Δημήτριος Ζυγομαλάς
αρχιτέκτων μηχανικός, διπλωματούχος Συντήρησης Ιστορικών Κτηρίων και
Συνόλων